

היום נלמד בעזרת ה':

שבת דף סז

למדנו במשנה לעיל שבני מלכים יוצאים בזגין (= פעמוני זהב לנוי), וכן כל אדם. רבי אושעיא אומר שזה רק לדעת רבי שמעון שסובר שכל ישראל בני מלכים הם, ולכן הזגין ראויים אף לעני. רבא אומר שמדובר שהזגין ארוג בבגד, ולדברי הכל מותר לצאת בו.

משנה וגמרא: לדעת רבי מאיר - יוצאים לרה"ר בשבת בביצת החרגול (= מועיל לכאב אזניים), ובשן של שועל (= שן של שועל חי מועילה להקיץ אדם שישין הרבה ורוצים להקיצו, ושן של שועל מת מועילה להרדים מי שלא יכול לישון), ובמסמר מן הצלוב (= אדם שתלו אותו על עץ, ומועיל לרפא נפח של מכה). וחכמים אוסרים לצאת עם דברים אלו אף ביום חול משום 'דרכי האמורי'.

כל דבר שיש בו משום רפואה (= שרפואתו ניכרת כגון שתיית כוס של רפואה או הנחת תחבושת על מכה) אין בו משום דרכי האמורי.

אילן שמשיר פירותיו, צובע אותו בצבע אדום כדי שיראו האנשים שהוא משיר פירותיו ויתפללו עליו שיפסיק, וטוענו באבנים כדי להחליש את כוחו שלא ישיר פירותיו, ואין בזה משום 'דרכי האמורי'.

מצורע צריך להודיע צערו לרבים, ואומר להם "טמא אני" כדי שיבקשו עליו רחמים, שנאמר "וְהִצְרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הִנְגַע בְּגָדָיו יִהְיוּ פְרָמִים וְרָאשׁוֹ יִהְיֶה פְרוּעַ וְעַל שָׂפָם יִעֲטָה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא".

תולים אשכול של תמרים על דקל לסימן שהוא משיר פירותיו ויבקשו עליו רחמים, ואין בזה משום 'דרכי האמורי'.

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

תני תנא בפרק אמוראי: שנה אחד מן החכמים בתוספתא בפרק העוסק בענייני דרכי האמורי (פרקים ז-ח) לפני רבי חייא בר אבין, ואמר לו רבי חייא בר אבין שבכל ההלכות השנויות שם יש משום 'דרכי האמורי', חוץ ממי שיש לו עצם בגרונו מביא מאותו המין ומניח על ראשו ואומר חד חד וכו', וכן חוץ ממי שנתקע לו עצם של דג בגרונו ואומר ננעתצא וכו'.

 הדרן עלך במה אשה

מושגים בדף

דרכי האמורי: הם דברי ניחוש, ונאמר: "בְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ-מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבְּתֶם-בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וּבְמַעֲשֵׂה אֶרֶץ-כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי מְבִיא אֲתֶכֶם שָׁמָּה לֹא תַעֲשׂוּ וּבַחֲקֹתֵיהֶם לֹא תִלְכוּ".

